

I

היינט איז יום־טוב — מע טאָר נישט וויינען !

א.

איך נעה מיט אייך אין געוועט אויף וויפיעל איהר ווילט, אז
קיינער אין דער וועלט איז נישט געווען אזוי צופריעדען מיט'ן
וואַרעמען ליכטיגען נאָך־פסח, ווי איך, פייסי דעם חזנ'ס יונגעל,
מאָטעל, און דעם שכנ'ס קעלבעל, וואָס מע רופט דאָס „מעני“
(דאָס האָב איך, מאָטעל, דעם אַ נאָמען געגעבען „מעני“).

ביידע גלייך האָבען מיר דערפיהלט די ערשטע שטראהלען
פון דער וואַרעמער זון אינ'ם ערשטען וואַרעמען נאָך־פסח'דיגען
מאָג, ביידע גלייך האָבען מיר דערשמעקט דעם ריח פונ'ם ערשטען
גרינעם גרעזעלע, וואָס קריכט, שפּראַצט־ארויס פון דער נאָרוואָס
אָפּגעדרעקטער ערד, און ביידע גלייך זענען מיר אַרויסגעקראַכען
פונ'ם פינסטערען ענגשאַפט צו מקבל־פנים זיין דעם ערשטען
זיסען ליכטיגען וואַרעמען פריהלינגס־מאָרגען. איך, פייסי דעם
חזנ'ס יונגעל, מאָטעל, בין אַרויס פון אַ טוואַן, פון אַ קאלטען
נאַסליכען קעלער, וואָס שמעקט מיט זויערטייג און מיט רפואות
פון דער אַפטייק; און מעני, דעם שכנ'ס קעלבעל, האָט מען
אַרויסגעלאָזט נאָך פון איין ערגערען עפוש: פון אַ קליין, פינ־

סטער, בלאָטיג, פארפאסקורדיגט שטעלעכעל מיט אויסגעקריממע
צעפליקטע ווענט, וואָס ווינטער בלאָזט-אריין אַהין דער שניי און
זומער שמיסט אריין דער רעגען.

ארויסגעחאפט זיך אויף גאָט'ס פרייע ליכטיגע וועלט, האָבען
מיר ביידע, איך און מעני, אויס דאנקבארקייט צו דער נאטור,
זיך גענומען אויסדריקען אונזער צופריעדענהייט. איך, פייסי דעם
חזנ'ס יונגעל, האָב אויפגעהויבען ביידע הענט ארויף, אויפגעפענעט
דאָס מויל און אריינגעצויגען אין זיך די פרישע וואַרעמע לופט
אזוי פיעל, וויפיעל איך האָב געקאָנט, — און עס האָט זיך מיר
אויסגעדראַכט, אז איך וואָכס אין דער הויף, און עס ציהט מיך
ארויף-ארויף, אין דער טיעפער-טיעפער בלויער יארמעלקע אַרײַן,
דאָרט וואו די שיטערע רויכגע וואַלקענס שוועבען, דאָרט וואו
די ווייסע פויגלען טוקען זיך, באַווייזען זיך און ווערען פאַרשוואונ-
דען מיט אַ קוויטש און מיט אַ צוויטשער, און עס רייסט זיך
ארויס פון מיין אָנגעפילטער ברוסט, אָהן מיין וויסען, אַ מין גע-
זאָנג, נאָך שענער ווי יום-טוב מיט'ן טאטען ביי'ם עמוד, אַ גע-
זאָנג אָהן ווערטער, אָהן נאָמען, אָהן אַ שום מאַטיוו, אַ מין נאטור-
געזאָנג פון אַ וואַסער-פאַל, פון יאָגענדיגע חוואַליעס, אַ מין שיר
השירים, אַ געטליכע התפעלות, אַ הימלישע באַגייסטערונג:
אוי-וועה, טאטע! אוי-וועה, פאָטער! אוי-וועה, לעבעדיגער
גאָאָאָאָאָ!!!

אַט אזוי האָט אַרויסבאוויזען זיין צופריעדענהייט מיט'ן ער-
שטען פריהלינס-טאָג פייסי דעם חזנ'ס יונגעל. גאנץ אנדערש
האָט דאָס אויסגעדריקט מעני, דעם שכנ'ס קעלכעל.

מעני, דעם שכנ'ס קעלכעל, האָט קודם אריינגעשטעקט די
שוואַרצע נאָסע מאָרדע אין מיסט אַרײַן, אַ שאַר געטהאָן מיט'ן
פאָדערשטען פיסעל די ערד אונטער זיך אַמאָל דריי, פאַרריסען
דעם עק, אויפגעשפרונגען נאָכדעם אויף אַלע פיער, און אַרויס-
געלאָזט אַ טומפיען „מע!“ דער „מע“ האָט מיר אויסגעוויזען